

Arrest

nr. 154 665 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 3 juli 2011 het Rijk binnen en dient zij op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in.

Op 26 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 4 december 2012 met nummer 92 901 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus

Op 10 januari 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 6 januari 2015 legt de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen. Op 2 juni 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de vermelding van de voormelde verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij verzoekschrift van 13 juli 2015 vordert de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing bij de Raad. Bij arrest van 15 juli 2015 met nummer 149 680 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: M. [...]

voornaam: A. [...]

geboortedatum: 21.01.1962

geboorteplaats; Nawab Shah

natfonalliteit; Pakistan

BIJLAGE 13SEXIES

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquls ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereït zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 6/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een Inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 08.05.2012, op 14.12.2012, op 16.01.2013 en op 19.05.2015.

Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd.

Drie Jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie Jaar:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Bovendien weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane te registreren, nadat werd vastgesteld dat deze niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van het registreren van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien verklaart betrokkene dat mevrouw en haar kinderen momenteel in Pakistan verblijven.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 31 juli 2015 werd de verzoekende partij zonder verzet verwijderd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur "meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht". De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.

Verzoeker woont feitelijk samen met zijn Nederlandse vriendin, die legaal op het Belgische grondgebied verblijft.

Het feit dat er nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd werd, betekent echter nog niet dat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dit is namelijk een situatie die in feite geapprecieerd dient te worden.

Bovendien staat het onomstotelijk vast dat verzoeker de vader is van een kind met de Nederlandse nationaliteit. Dit gemeenschappelijk kind van verzoeker en zijn partner wordt op geen enkel moment in de bestreden beslissing vermeld. Nochtans is de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied, dat een EU-nationaliteit heeft en op legale wijze op het grondgebied verblijft, een ernstig tegenindicatie voor het opleggen van een vasthouding en een verwijdering.

Het feit dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner heeft geweigerd, is geen contra-indicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kind.

Dienst Vreemdelingenzaken haalt in de bestreden beslissing aan dat de partner van verzoeker momenteel met de kinderen in Pakistan verblijft. Zij is daar echter slechts op vakantie, en verzoeker was in België achtergebleven omdat hij niet over de nodige reisdocumenten beschikt. Deze tijdelijke scheiding omwille van vakantie staat er zeker niet aan in de weg dat er een effectief en reëel beleefd gezinsleven is tussen verzoeker, zijn partner en zijn kind.

3. Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In het geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu het geval is, neemt het EVRM niet automatisch aan dat er een inmenging is, maar dient de bestreden beslissing wel nog steeds getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 EVRM.

De Staat moet namelijk aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

4. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.2

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

5. In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"³ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

6 In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst.

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient er vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker sedert jaar en dag op het Belgische grondgebied verblijft. Zijn banden met Pakistan zijn aldus sterk verwaterd. Ook de partner en het kind van verzoeker hebben geen sterke banden meer met het land. Het feit dat zij in hun land van herkomst op vakantie gaan om daar familie te gaan bezoeken, wil geenszins zeggen dat er geen hinderpalen zouden zijn om hun leven daar uit te bouwen. De kinderen zijn namelijk in België en Nederland geboren, hebben de Nederlandse nationaliteit en zijn hun hele leven niets anders gewoon dan het leven dat zij hier in Europa hebben gekend. Pakistan is voor hen niet alleen een onbekend land, de veiligheidssituatie laat tegenwoordig bovendien ernstig te wensen over. Er kan niet van de partner van verzoeker verwacht worden dat zij zich in deze omstandigheden met de kinderen in Pakistan zou gaan vestigen om daar verder het gezinsleven te beleven.

Rechtspraak van de administratieve rechtbanken stelt veelvuldig dat de opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch mogelijk is.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij verwijst naar het familie- en gezinsleven tussen hemzelf, zijn partner en zijn kind.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gelet op het feit dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, na advies van het Openbaar Ministerie, vastgesteld werd dat de voorgehouden relatie van de verzoekende partij een schijnrelatie betreft.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Bovendien verblijven de partner en het kind van de verzoekende partij momenteel in Pakistan, zodat de bestreden beslissing onmogelijk een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Bovendien beroept verzoekende partij zich op een nadeel dat voortvloeit uit het inreisverbod gedurende een periode van drie jaar, zodat volgens haar van een 'tijdelijke' scheiding geen sprake is. Aan verzoekende partij werd evenwel een inreisverbod afgeleverd omdat zij in het verleden geen nuttig gevolg had gegeven aan een vorig bevel, betekend op 08.05.2012, 14.12.2012, 16.01.2013 én op 19.05.2015. Wat verzoekende partij inroept als hinderpaal om haar gezinsleven verder te zetten, heeft zij dan ook geheel aan haar eigen nalatig handelen te danken.

Zie daarover:

"Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voorzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. " (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

De beslissing houdende inreisverbod gedurende een periode van drie jaar heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende inreisverbod gedurende een periode van drie jaar diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar de motieven van het arrest nr. 149.680 van 15.07.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat *in casu* een motivering in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar krijgt opgelegd omdat zij geen vroegere beslissing tot verwijdering heeft uitgevoerd. Voorts wordt in de bestreden beslissing specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod gesteld: "*Betrokkenes asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Bovendien weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen de wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane te registreren, nadat werd vastgesteld dat deze niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het registreren van een wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien verklaart betrokkene dat mevrouw en haar kinderen momenteel in Pakistan verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een Inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan drie jaar."*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. In wezen voert de verzoekende partij dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel gebeurt in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Voorts werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

In dit verband wijst de verzoekende partij op het gezinsleven dat zij onderhoudt met haar partner en kinderen in het kader van artikel 8 van het EVRM. Ook stelt de verzoekende partij dat haar banden met Pakistan sterk verwaterd zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent artikel 8 van het EVRM gemotiveerd heeft, meer bepaald omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning te registreren daar deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Waar de verzoekende partij naar aanleiding van de motieven van de bestreden beslissing stelt dat haar partner en kinderen slechts op vakantie zijn in Pakistan, wijst de Raad erop dat zij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt.

Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, benadrukt de Raad dat, hoewel artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te

beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen in haar verzoekschrift, heeft het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmud v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70) Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In dit verband stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het gegeven dat haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft en de kinderen in België en Nederland geboren zijn, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Door aan te klagen dat haar een inreisverbod van drie jaren werd opgelegd, toont de verzoekende partij evenmin aan dat er *in casu* sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen om het voorgehouden gezinsleven in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Pakistan, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar echtgenote en de kinderen haar niet zouden kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk aan dat ze haar gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Daarenboven blijkt dat de partner van de verzoekende partij samen met kinderen op het moment van de bestreden beslissing in Pakistan verblijven, al dan niet op vakantie. Ook brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij waar ze stelt dat de veiligheidssituatie in Pakistan te wensen overlaat.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Er kan enkel rekening worden gehouden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

Voorts moet worden benadrukt dat het opgelegde inreisverbod niet verhindert dat de verzoekende partij, nadat de duur ervan is verstreken, in haar land van herkomst een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat het de verzoekende partij eveneens vrijstaat, indien het onderzoek uitwijst dat er geen sprake is van een schijnsamenwoning om reeds voor de afloop van het inreisverbod bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor haar land van herkomst een vraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en kinderen en haar gezinsleven verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont met haar summier en hoofdzakelijk theoretisch betoog aldus niet aan dat het bestreden inreisverbod een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat, kan worden besloten dat een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt dat artikel 8 EVRM werd miskend. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat is gesteund op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS